

АБН — ПРАПОРОНОСЕЦЬ ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ

Антибільшевицький Бльок Народів постав у розпалі другої світової війни у Вінницьких лісах, у 1943 році, з ініціативи діячів революційної ОУН. Знаменне те, що під час нарад лісовою дорогою наближався відділ німецької армії, і охоронці з УПА та ОУНр звели з ним бій, здобувши тоді чимало зброї.

Про цей факт мовчать московсько-більшевицькі історики та журналісти з-під «кнута». Нічого так Москви не лякає, як ідея розвалу її імперії на національні держави, як гасло АБН — «Воля народам, воля людині». Тому т. зв. советські газети, навпереди одна перед одною, вправляються в очорнюванні АБН, його ідей та діяльності, провідних діячів Центрального Комітету АБН, ЕРС, ВАКЛ, а зокрема голови Проводу ОУН і АБН Ярослава Стецька. Москва розуміє, що українське зерно, посіянне в 1943 році, проростає у різних частинах світу, що серед поневолених народів та їхніх представників на еміграції наростиє дійсне чуття єдиної родини, але не за московським «указом», а на базі добровільної співпраці в ім'я здійснення ідеї відновлення державності України, Білорусії, країн Кавказу, Прибалтики та інших. Всі ті вибухи московської люті не можуть ані відштовхнути від праці, ані залякати тих, які вибрали шлях служби рідному народові, рідним народам.

Надходить час штурмової атаки на мури в'язниці народів СССР, себто новочасної московської імперії. ХХ-те сторіччя — сторіччя переможного, творчого націоналізму. Його могутньої ходи не змогли ні стримати, ні відхилити такі імперські потуги в нашому віці, як Англія, Франція, Португалія, Іспанія... Молодими державами покрився Африканський материк. Визвольною боротьбою, вимогами з високих трибун, підпіллям, мітингами мас, маршами, голодівками та багатьма іншими засобами і способами — вчора ще поневолені нині стають вільними. Одна по одній колонії здобувають державну незалежність.

Так зв. Советський Союз, як конгломератна імперія, вже втратив позицію керівної сили в опозиціях комуністами країнах і тепер наближається до моменту, коли — за висловом української приказки — докочується ниточки до клубочка.

Кілька років тому новочасний герой національно-визвольної боротьби України Валентин Мороц, який кинув у очі Москві гасло «Будем би-

тись!», заявив, що в Україні та в інших так зв. республіках ССР «візвольні процеси тільки починаються»... Вони нарощують із дня на день, з місяця на місяць, з року на рік. Політ'язні-українці з Владимиристської тюрми прислали до ОН листа, датованого кінцем 1975 року, в якому виразно заявляють, що вони змагаються й будуть змагатися за вихід України зі складу ССР та за відновлення Української держави. З московських концтаборів і категорії наші політ'язні заявлюють, що для них не буде ні волі, ні щастя, доки в неволі перебуває іхня Батьківщина — Україна.

Подібні думки й подібні заяви передають за кордон в'язні московсько-большевицької імперії різних національностей, а Самвидав поширює їх на території ССР та країн-сателітів.

Акселерація боротьби проти ССР — цієї рабської Бастілії ХХ століття — наростила у всьому світі.

Не раз можна почути між деякими українцями за океаном, себто в Америці або Канаді, розмови про те, що діяльність АБН не приносить бажаного успіху. Мовляв, вульгарно кажучи, »гроші збирають, а що роблять конкретно?«

Щоправда, такі розмови це, фактично, вийнятки. Тотальна більшість свідомих вільних українців (і не лише українців) знає і розуміє діяльність антибільшевицького Бльоску Народів, як найправильніший і найпевніший шлях визволення. Вже навіть перелік самих видань АБН показує, яку велику працю — муравлину — виконують АБН та його представництва в світі, або на форумі Європейської Ради Свободи чи на форумі Світової Антикомуністичної Ліги (ВАКЛ). Від Швейцарії до Німеччини, від Австралії до Бразилії чи США — видання АБН різними мовами доходять до все більшої кількості читачів. Виходять вони англійською, німецькою, шведською, португальською (у Бразилії) мовами, їх багато і не про них тут буде мова.

Представники різних волелюбних народів із найбільшим признанням висловлюються про діяльність і заслуги АБН. Ось, напр., три листи до ЦК АБН, що прийшли наприкінці 1976 року з трьох різних країн світу. Вони виявляють читачам малу частину тієї багатогранної й дуже активної діяльності, яку АБН провадить у світі волі й у світі неволі.

Перший лист із СЕПЕР (Товариства Політично-Економічних і Соціальних Студій) у Сан-Паулю (Бразилія) із 17 вересня 1976 р., від його директора проф. Карльо Барб'єра Фільго. Між іншим, він писне:

»...Дякую Вам за вістку з 30 серпня!.. Ми читали тут у пресі про активність української молоді під час Олімпійських ігор у Монреалі. Також »Манхетен Магазін«, який не конче є по нашему боці, надрукував на цю тему багато (прикладаємо), подякуйте Ім від нас усіх. Ми сподіваємося в недовгому часі одержати виплату для видання »О Екс-

пресо» від п. Білинського. Як знаєте, наш часопис завжди відчинений для Вашого Руху та українських борців за свободу. Ми також із приємністю інформуємо Вас про активність нашої Організації на вечорі під головуванням міністра скарбу Бразилії. Наша установа зформувала нову Раду Директорів та Консультативну Раду, до якої залучені провідники з різних ділянок. Цей успіх додає нам у такій великій країні, як наша, ще більшої заохоти до праці...«

Наприкінці листа з Бразилії сказано: «Сподіваючись зміцнювати наш зв'язок, ми пересилаємо найкращий привіт п. Стецькові та всім групам АБН».

Другий лист із Японії, датований 22 вересня 1976 року. Його автор — професор Університету Чіба Мейтоку, учасник Конференції ВАКЛ-у. Крім інших справ, проф. Кеічі Морі пише:

... Саме тепер Японська Антикомуністична Ліга, яку підтримує п. Кубокі, збудувала новий офіс у місті Чіба. Там працює багато моїх студентів. Чимало років тому я був членом дирекції на великих курсах з мистецтва у Торонто (Канада). Там я знайшов багато друзів серед українців і чехо-словаків. Ми знавці мистецтва, масно свою міжнародну організацію...«

Третій лист до ЦК АБН з 27.9.1976 р. з Туреччини, від д-ра Феті Теветоглу.

»Мене призначив турецький уряд на дипломатичний пост заступника Генерального Секретаря Організації Ісламу. Переїзжу мою родину до Анкари й виїжджаю для перебрання свого місця призначення до Саудської Арабії. Мені справді дуже прикро, що через ці справи не зможу взяти участі в Конференції АБН 15-17 жовтня 1976 р. в Англії. Це була б честь для мене, як і в минулому в Мюнхені, де я мав привілеї брати участь у конференції ЕРС та АБН. Але Ви розумієте, що маю саме тепер так багато обов'язків, що не зможу прибути. Та з попередніх зустрічів я знаю, що ця Конференція буде дуже успішною і важливою для нашої спільноти справи та спільної ідеї... Турецький Відділ ВАКЛ-АПАКЛ та Секретariat МЕСК — готові підтримувати Вас завжди і всюди, і завжди буде до Вашої диспозиції!«.

Далі автор листа, визначний політичний діяч д-р Феті Теветоглу, великий приятель поневолених націй, пише:

»Ми будемо змагатися до позної перемоги. Ця боротьба без сумніву, включає також звільнення і свободу України. Я вірю, що всемогутній Аллах-Господь не залишить нас та буде допомагати своїм слугам і вірним у боротьбі за волю і права всіх дітей, створених Творцем вільними і свободними. З найкращими побажаннями для Вас, для моого Достойного Друга п. Ярослава Стецька та для всіх відважних братів і сестер — українських борців за свободу! — широко Ваш д-р Феті Теветоглу, Генеральний Секретар МЕСК.«.

Понад чверть століття минуло з того часу, як на українській землі виникла ідея АБН. В Конференції АБН 21-23 листопада 1943 р. в Україні брали участь представники 12 національностей. Конференція стверджувала, що:

»Для швидкої і повної перемоги національних революцій потрібний один спільний фронт усіх поневолених народів. Тому Конференція вважає за необхідне створення спільного комітету народів Східної Європи й Азії, який буде координувати всі національно-революційні сили тих народів...«

В іншому місці »Постанов« сказано про новий і справедливий лад, який має запанувати на руїнах СССР та кожної імперії:

»Цей лад мусить бути побудований на системі незалежних держав кожної нації на своїй етнографічній території.«

Під гаслом »Воля народам, воля людині!« — Антибольшевицький Бльок Народів діє із 1943 року, дедалі то більше поширюючи і поглиблюючи свою діяльність уже в глобальному маштабі, що бачимо з багатьох прикладів, у тому й із трьох листів, частково тут опублікованих у перекладі. Такі листи, щоправда, виявляють тільки маленьку частину діяльності АБН, але вони все ж можуть дати читачам уяву про маштабність і значення його праці на сучасному етапі боротьби проти імперіялістичної Москви.

Кожна нація має природне, дане їй Богом, право бути самостійною державою; народи — не вороги, а друзі; держави — не вороги, а сестри; світ — не поділений на ворожі табори, а вільний, народоправний, розвиток і співпраця якого мають відбуватися на базі національної державності і рівноправності, — ось за що бореться АБН.

Тому підтримка кожного з нас цієї великої позитивної праці-боротьби АБН є одночасно особистим вкладом у велику боротьбу Нескореної України та всіх інших поневолених і загрожених московським імперіялізмом і комунізмом народів, що врешті-решт приведе до здійснення Шевченківського гасла-заповіту про свою хату, свою правду і силу, і волю!

В ОБОРОНІ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ І ЛЮДСЬКИХ ПРАВ

(Становище Конференції АБН)

АБН бореться за право для всіх народів на свою державну незалежність, обстоює рівні права для розвитку всіх людей, обстоює соціальну справедливість, свободу творчості, релігії, вислову, мови і об'єднання.

АБН вважає, що тільки здійснення права на державну незалежність може забезпечити і здійснити людських прав. Адже в жодній імперії ніколи не були респектовані права людини поневоленої нації, права поневоленого народу, що можливе тільки у власній національній, демократичній державі.

Гельсінський договір забезпечив за ССР «статус кво», непорушність його кордонів. Він промостила шлях російській імперіалістичній експансивній політиці, підтвердивши фактично беззастережне право Москви панувати в Європі й поза нею.

Російська імперія ніколи не шанувала і не шанує, будь-якої підписаної угоди про респектування основних людських прав й національних прағнень.

Жодна імперіальна система, а тим більше російська, комуністична колоніально-імперіалістична монопартійна система, не респектує волі поневолених народів. Тому національна незалежність є головною вимогою кожної поневоленої нації, як передумова здійснення людських прав взагалі.

Так зв. розрядку між російською тиранською імперією та західнім демократичним світом Москва використовує, і буде використовувати, для завоювання тих народів і країн, які ще вільні, вживаючи у своїй т. зв. психологічній війні диявольську хитрість — підтримує (точніше — обманює) визвольні рухи і розпалює «національно-визвольні війни» (Ангола), «громадянські війни» (В'єтнам), застосовує збройні інтервенції і безпосередні збройні інвазії, мовляв, для захисту «соціалістичних досягнень» (Угорщина, Чехо-Словаччина).

Розбудувавши свої атомові і конвенціональні збройні сили, в тому і флоту, яка вже дорівнює або й перевищує морську силу США, черво-

на російська імперія намагається осягнути повну контролю над вільним світом.

Російські шовіністи-імперіалісти під плащом комунізму посилили допомогу терористам по цілому світі продовжують політику етноциду й лінгвіциду серед поневолених народів, переслідують борців, які боряться за національне визволення своїх батьківщин, тероризують і ув'язнюють культурних діячів, священиків всіх віровизнань, запротестують їх до концтаборів і психотюрем.

У московсько-більшевицьких тюрмах і концтаборах, організованих і утримуваних російськими імперіалістами та їх вислужниками на величезному просторі імперії, є понад 2 міл. політичних і релігійних в'язнів, засуджених на неймовірно високі «строки».

Бруталні вбивства за політичні і релігійні переконання (А. Горська, священики Луцьків і Лучків і багато інших) — наочне свідчення про злочинність системи, компартії, КГБ та уряду т. зв. СССР.

Стверджуємо, що з допомогою т. зв. роззброєнівих конференцій, як і конференцій «безпеки й співпраці», Москва мас за мету осягнути усунення американських військ з Європи, щоб таким способом зліквідувати європейський нуклеарний щит, добитися підтвердження рабського стану в т. зв. складових «республіках» і сателітних країнах та поширити свій вплив на весь вільний світ. Москва шукає за «гарантіями» безпеки для постійно поширюваних кордонів своєї імперії, що їх вона вважає загроженими так довго, аж доки не підкорить собі цілий вільний світ.

Відкинувши політику визволення, США, згідно із сучасною політикою «ріноваги сил», відкидають і можливість послаблювати військовий потенціал російської імперії, притягнувши на свій бік більшість вояків советської та сателітних армій, що складаються із синів поневолених народів. Якби США здійснювали доктрину Зонненфельда, то це означало б підтвердження поневолення численних націй у советсько-російській імперії. Духова і політична слабість Заходу сприяє силі російської імперії.

Ми дійшли до висновку, що вашингтонська т. зв. політика ріноваги сил між надпотугами є анахронічним наслідуванням колишнього меттерніхського союзу з царською деспотичною імперією. Як виразно видно з подій на Близькому Сході, з т. зв. нафтової війни, з подій у В'єтнамі й Африці, а зокрема з посиленого терору в російській імперії супроти поневолених народів, — ця політика провалилася.

Покликуючись на природні, Богом дані, права кожної нації на державну незалежність, на невідкличне правоожної людини свободно виявляти свій творчий дух, на декларацію ОН з 1960 року (ще раз підтверджену 1972 р.) про деколонізацію цілого світу, згідно з якою всі колишні й теперішні колонії мають право на національну неза-

лежність, покликаючись на Хартію ОН і на Універсальну декларацію ОН про людські права та взявши до уваги Декларацію Конгресу США про поневолені нації (1959 р.), яка гарантує підтримку США всім поневоленим народам і сателітним країнам у боротьбі за їхню незалежність, — Конференція АБН ніколи не визнає законності Гельсінського договору, а навпаки — засуджує його.

Конференція АБН закликає всі нації вільного світу боротися проти Москви політично, психологічно й ідеологічно, активно солідаризуватися із справжніми національно-визволальними війнами поневолених в ССРР народів та усіма доступними засобами, себто морально й активно, підтримати поневолені народи у їх боротьбі за визволення з-під російської окупації і комуністичної тирانії, підтримати національні визвольно-революційні дії в Україні, Білорусі, Литві, Латвії, Естонії, Грузії, Вірменії, Азербайджані, Туркестані, Північному Кавказі, Чехії, Словаччині, Болгарії, Угорщині, Хорватії, Сербії, Польщі, Східній Німеччині, Кубі та інших країнах, включно з Камбоджею, В'єтнамом, Ліосом і Північною Кореєю, що боряться за національну самостійність і людські права.

Координовані й одночасні національно-визвольні революції поневолених народів — єдина альтернатива до термоядерної війни.

Розвал російської імперії і знищення комуністичної системи можна здійснити тільки шляхом національних революцій, з допомогою вільного світу. Складовими елементами надпотуг є не тільки технологічна чи атомова спроможність, а також, ще більшою мірою, духові й моральні вартості. Саме з погляду такої перспективи поневолені народи становлять нову надпотугу.

Манчестер, 15-17 жовтня 1976 р.

ПРОТИ ДОКТРИНИ ЗОННЕНФЕЛЬДТА

Конференція АБН протестує і засуджує імперіалістичну доктрину міністерства зовнішніх справ США, проголошенну п. Зонненфельдтом. Згідно з цією доктриною, поневолені народи мають капітулювати перед російським імперіалізмом і зректися своєї державної незалежності й свободи.

Конференція АБН повністю відкидає цілком безпідставну залву президента США Джеральда Форда, мовляв, поневолені Росією народи — це незалежні держави, і вимагає, щоб Конгрес і уряд США шанували Декларацію ОН з 1960-го й 1972-го років про деколонізацію світу, зокрема, коли мова про російську імперію.

Конференція АБН звертається із закликом до президента Форда не ламати державного закону США з 1959 р., який підтримує національну

боротьбу проти російського імперіалізму за визволення і самостійність поневолених народів.

Конференція АБН звертається із закликом до американських громадян, що самі або їхні предки були вихідцями з країн, поневолених Росією, віддати свої голоси у виборах ~~на тих~~ кандидатів, які респектиують закон Конгресу з 1959-рока про поневолені народи і Декларацію ОН про деколонізацію, включно з розвалом російської імперії.

В ОБОРОНІ ПЕРЕСЛІДУВАНИХ ЦЕРКОВ

Конференція АБН гостро' засуджує і протестує проти варварського переслідування релігії і Церков російськими воюючими безбожниками й комуністичними деспотами в різних поневолених країнах, зокрема в Україні, Литві, Білорусі, Естонії, в Кавказьких країнах, у Східній Німеччині, Чехії, Словаччині, Болгарії, Хорватії, Туркестані.

Закликає Ватикан та Світову Раду Церков припинити співпрацю з безбожницькими імперіалістичними режимами, розвивати екуменізм з катакомбними Церквами, а не з такими вислужницькими режимовими «церквами», як російська «церква» Пімена.

Конференція АБН повністю підтримує змагання УКЦ за створення Патріархату УКЦеркви, висловлює свою глибоку пошану і шле щирій привіт Ісповідниківі віри й Мученикові за християнство і свою націю — Патріархові й Кардиналові Йосифові Сліпому, якого російські безбожні більшевики переслідували впродовж 18 років у тюрмах і сибірських концтаборах.

Підписи представників поданих у тексті народів

Манчестер, 15-17 жовтня 1976 р.

Е. Орловський

ПРО НОВУ ФАЗУ НАЦІОНАЛЬНО-ВІЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ

Революційно-візвольну боротьбу української нації не можна окреслювати як рух опору чи резистанс. У своєму творі про національно-візаольну боротьбу чи „протирежимний резистанс“ Степан Бандера основно з'ясував цю суттєву проблему.

Збільшення терору в Україні не впливає вирішально на напрямок даного періоду розгортання національно-візвольного революційного руху, ані на його зміст, а тільки на засяг, форми і частинно на методи. Всенародне повстання 1942-1953 рр., повстання в концтаборах 1953-1959 рр. з безприкладним героїзмом обох цих фаз візвольно-революційної боротьби (а не опору чи резистансу) створили духову й моральну основу для чергової фази — від 1953 р. по сьогодні. І якраз тому Москва вбила саме в 1959 році Степана Бандеру, бо він був символом тієї фази боротьби, вбила якраз напередодні близкучої появи творчості шести- і семидесятників.

У чому суть цієї фази боротьби? Молоде покоління України, яке виросло з героїки тридцятих, сорокових, п'ятдесятих років, поставою найкращих своїх речників, усвідомило собі ясно, стихійно і раціонально своє українське традиційне духово-культурне, релігійне, етично-правне, суспільне, національне „я”. Це наше покоління збагнуло українські традиційні суспільні інститути типу, напр., признатної власності хлібороба на землю, його антиколективістичну настанову, видвигнуло з горнила національної душі: український спосіб життя і виразно протиставило його російському. Світ України став проти світу Московщини. Один із молодих авторів каже, що дехристиянізація, колективізація, колоніяльна індустріалізація, переселювання людности з села до міста — нищать українську духову структуру.

Система позитивних традиційних українських ідей відродилася у молодому поколінні зі стихійною силою. Воно скинуло з поверхні української духовості й творчості намул московського комуністичного життя, систему чужих та ворожих ідей. Зглиблення українських вартостей, навіть передхристиянського періоду існування української нації, пов'язування їх з християнською добою, як суцільної історично-традиційної єдності, — створило особливу ситуацію у розгортанні визвольно-революційної боротьби. Не нав'язування до чужих доктрин, світоглядів, ідеологічних, суспільних чи політичних систем, як спасених для нації, але шукання і знайдення виходу з трагічного кола світової ідейної, культурної, етичної, правної,

суспільної, політичної, а навіть релігійної кризи якраз у глибинах віків буття власної нації, в оригінальних, питоменних нації власних вартостях, — це є те переломове у духовому і політичному відношенні визвольно-революційних процесів в Україні.

Незвичайно сильне підкresлювання духового первиня в житті людини і нації, національної засади організації світу, ідеї нації як найвищої духовно-органічної спільноти, яка єднає в собі всі найінтимніші, найшляхетніші переживання людини, — створює силу в боротьбі.

Це не припадок, що речники молодого покоління духових творців не присвячують уваги ідейно-світоглядовим і суспільно-політичним положенням державно-політичної еліти 1918 рр., але нав'язують свої візії до княжо-королівської і козацької епох нашої історії. Вони шукають питоменно українського. Ім чужі соціалізм і лібералізм. В ідейному бою Москва програла. Нині стоять один проти одного національні організми, світи двох націй зі світового значення уявленням життя і порядку у світі, які зударяються у світовому розмірі: Київ проти Москви, св. Софія проти Кремлю, Космач проти Бавилону. Це означає: питомене кожній нації уявлення життя, її довговічна культурна творчість, яка не існує без нації. Це означає: проти переміщення націй, проти „советського народу”, проти безнаціональної антикультури, проти суспільства без національної культури. Ідея Космача означає: заклик до кожного села і міста України відкупувати, плекати, захищати тисячоліт-

ні першні української духовості, української культури, протиставляти їх у наступі московським, більшевицьким, комуністичним.

Культурних революцій не може бути, бо культури творяться віками, виростають з глибин духа націй. Є культурно-політичні революції, які мають уможливити нації вільно виявляти свої, Богом й дани, таланти. Без національних культур немає світозої культури. Бо світові генії стають ними тільки тоді, коли вони с національними геніями: Гете, Шевченко, Шекспір, Сократ, Конфуцій. Денационалізація — пишуть крайові автори — це дегероїзація, тобто позбавлення життя його героїчного першня. Чи може творити людина, яка позбавлена власного духового коріння, нації, з якої виросла?

Це не припадок, що стихія оригінальної української творчості, нав'язання до українських традиційних духових першнів захопила й етнічних українців. Ідея соборів наших душ зрушила й слабодухів і їх полонила. Культ величних традицій — козацької і княжої-королівської епох, розгадування, розкривання, зглиблювання духових коренів нації, вирощування візій завтрашнього, що нав'язує до величного минулого, змаг за власнопідметне самовиявлення і вказання народові на його рідне, велике, спасене, — це наявний показ власних вартоостей, засуд старшобратства, унаявнення вищості України. Відкритий захист доби ОУН-УПА з їхньою геройкою, систематична мобілізація нації для боротьби за ідеї і цілі, які виростають з глибини її душі, зна-

менне для цього періоду. Так оформленана і організована визвольна боротьба — непереможна. Щоб її задавити, треба задавити фізично увесь народ. А це неможливе.

Духова й ідейна мобілізація на рідних основах здійснюється не тільки у площині бою ідей. Бо інше, протилежне до московського, уявлення життя, інший спосіб життя, в живій дійсності мусить зударятися на кожному відтинку, у кожній ділянці. Це бій не тільки двох культур, двох св.тоглядів, але двох систем життя, починаючи від теїзму, віри в Бога, уявлення Бога, аж до іншого господарського ладу.

Боротьба триває на кожному кроці. Вона завершиться у збройному зударі двох націй, бо без зброї визволення немає. Збройні зудари, масові зудари у формі страйків, саботажі, нищіння фізичними засобами системи найзника — на порядку дня. Без фізичного бою перемогти неможливо. Але передумовою його є пізнати себе, свою працю, яка дає силу видергати жорстокий бій. Революційні ідеї, революційні кадри, революційна дія — це складники перемоги.

У становищі, коли ворог намагається забрати в нації її величне минуле, позбавити її духового кореня, викоренити її суспільні інститути, її етично-правні уявлення, — поворот до традицій — це революційне гасло боротьби. В тому і поворот до первісного християнства в нинішній епосі упадку суворої християнської моралі і віри. Катакомбне українське християнство є теж революційною ідесю нашої доби.

Ярослав СТЕЦЬКО

КРИЗА КОМУНІЗМУ ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ

Насильство і обман

В той час, коли комуністичні партії здобувають у вільному світі все сильніші позиції — напр., в Італії, Франції та в деяких африканських країнах — за залізною заслоною, в поневолених Москвою країнах, ідеологічно, соціально-політично й економічно вони насправді банкрутують. Інколи цей факт провокує парадоксальну діагнозу політичної ситуації — може прийти час, коли визволені національними революціями поневолені в СССР і сателітних країнах народи будуть допомагати деяким західним країнам визволитися від комунізму, яким вони вже тепер безпосередньо загрожені.

Насамперед треба підхреслити, що комуністична система не є наслідком розвитку органічного життя народів і людей, ані вільних демократичних виборів або громадянської війни в лоні такої чи іншої нації, яка (війна) була б віддзеркалена волі й прагнені народів. Жодна із поневолених в т. зв. СССР країн (Україна, Туркестан, Білорусія, Грузія, Азербайджан, Вірменія, Північний Кавказ, Литва, Латвія, Естонія та інші) або з т. зв. сателітних (Польща, Болгарія, Румунія, Словаччина, Чехія, Угорщина, Східня Німеччина та інші) не запровадила в себе комуністичної системи добровільно, згідно з прагненням свого народу, навпаки — кожна з них стала жертвою комунізму, насадженого багнетами московських окупаційних військ.

У 1918-их роках у відновлених самостійних державах України, Білорусії, Грузії та в деяких інших існували соціалістичні уряди, проте і їх зліквидували московсько-большевицькі окупаційні армії. В 1921 році Польщу врятувало від інвазії московсько-большевицьких військ «Чудо над Вислою», що сталося завдяки польським і українським арміям. Жертвою московсько-большевицьких загарбників стали згодом і Балтицькі країни і, частинно, Фінляндія, а в 1944-1945 роках московсько-большевицькі армії окупували Польщу, Угорщину, Болгарію, Румунію, Чехію, Словаччину і Східну Німеччину, перетворивши їх на своїх сателітів. Ні в одній із згаданих країн не було комуністичної революції, комуністичний лад у них запровадили збройною силою московські большевики.

Насправді, большевизм Леніна — це імперіалістична московсько-комуністична месіаністична ідеологія, з допомогою якої нова імперіалістична російська верства рятувала імперію, замінивши обезсилену царську провідну верству — большевицькою. Так замість месіаністичної ідеології царату («Москва — третій Рим», оборона «православ'я», панславізм) прийшла ідеологія російського інтернаціоналізму-комунізму, світової пролетарської революції, згідно з твердженням Достоєвського: «Російська національна ідея — вселюдська, тому всі люди мусить стати росіянами».

Отже, комуністична система її ідеологія — форма модерного російського неоімперіалізму і неоколоніалізму. Ленін пристосував марксизм до російської дійсності та експансії російського імперіалізму, до отарної соціальної ментальності російських народних мас, які звикли до колективістичного способу життя («мір», «община»). Маркс розпрацьовував свою доктрину для індустриально заавансованих країн, тому включав можливість реалізувати її в індустриально недорозвинній російській імперії.

Коли ж мова про російську імперію, Маркс виразно підкреслював своє негативне ставлення до неї. В 1853-1856 роках він опублікував на цю тему ряд статей у часописі «Нью-Йорк Трібліон», що іх згодом видала його донька збіркою п. заг. «Східне питання» (Лондон, 1897 р.). Комуністичні видавці ніколи не згадують, тим більше не оприлюднюють, тих Маркових статей, у яких він розкриває історичний російський імперіалізм та його ідеї, що служать йому для опанування світу. Між іншим, він писав:

»Те, що постійне й тривале — це експансивна політика російського уряду. Можуть мінятися методи, але російська політика залишається незмінною... Пансловізм — як форма російського імперіалізму — це не рух який бореться за національну незалежність, а рух спрямований проти Європи, щоб знищити все те, що створене на протязі II тисячолітньої історії. А здійснити ці намагання не можливо без усунення з політичної карти Угорщини, Туреччини і великої частини Німеччини...«

»З такою потугою як Росія — писав Маркс — треба поводитися від-важно, бо це єдиний спосіб спілкування з нею... Система залякування менше коштова, ніж правдива війна... Саме тому Росія обдаровує західніх дипломатів багатьма нотами, як собак кістками, щоб зробити їм нешкідливу їй приємність, яку вона використає як нагоду поширити свої здобутки та виграти час...«

»Розраховуючи на трусливість і страх західних потуг, росіянин залякує Європу, ступене свої вимоги як найвище, щоб потім велико-дущно показати, що він задоволився тим, що осигнув...«

»Російський ведмідь здатний на все, як довго знає, що інші звірі, з якими має діло, нездатні до нічого...«

»Європа може бути слабосила, але війна мусіла б розворушити здорові елементи і витворила б деякі традиції сили...«

»Не можна заперечити того, що саме в той час, коли російський вплив на європейську політику був сильніший ніж будь-коли, сили російської армії насправді зовсім не виправдували такої позиції Росії...«

Маркс цитує також вислів Державіна, поета цариці Катерини II: «Навіщо тобі, росіянине, союзників? Іди вперед і світ буде твій».

Збірка Марксових статей про російські загарбницькі плахи, завжди масковані різними месіаністичними ідеями, має понад 150 стор. друку, але в ній не передбачено, що саме марксизм-комунізм стане черговою обманною ідеєю, маскуванням російського неоколоніалізму й неоімперіалізму, щоб загарбати нові країни і нові нації.

Перший етап кризи

Головним компонентом кризи комуністичної системи та ідеології за залізною заслоною є самий факт, що комунізм став модерною формою російського неоколоніалізму і неоімперіалізму. Так званий Союз Співєдних Соціалістичних Республік (СССР) з його сателітами — це не добровільне об'єднання суверених націй, а насильницька форма терористичної, тоталітарної російської комуністичної імперії, у якій збройною силою поневолені волелюбні висококультурні народи з їх тисячолітніми державницькими традиціями. Але Ахіллевою п'ятоюожної імперії завжди були і будуть уярмлені в ній нації, які своєю національно-визвольною боротьбою розбивають її зсередини.

Коли розвиток світу йде по лінії розвалу імперій на національні держави поневолених у них народів, то він (це розвиток) не може зупинитися на кордонах російської комуністичної імперії, як ненарушеного анахронічного конгломерату. Адже від заснування ОН кількість їх членів збільшилася вчетверо. Натомість російські комуністичні імперіалисти на чолі з Брежнєвим оголосили утворення нового, «небувалого історичного феномену» — «єдиного советського народу, із спільною (російською) мовою». На 25 з'їзді т. зв. компартії України (13 лютого ц. р.) її перший секретар, Шербіцький, вперше виступив із звітною доповіддю російською мовою, зигнорувавши українську. На тому ж російськомовному з'їзді відверто підхреслено, що т. зв. КП України повністю підпорядкована ЦК КПСС. Політбюро, Секретаріати ЦК КПСС та Й генеральному секретареві Брежнєву.

Як колись за царату, засудженого навіть Марксом, так тепер за «совпедії» обманні, тим разом комуністичні чи «інтернаціональні», ідеї стали засобом агресивної, загарбницької політики сучасної російської імперії. За «патріста родини» уважають того, хто «советський», себто — единовірець, единонеділимець, словом — «руsskij чeловeк». Брежнєв у своїй доповіді на 25 з'їзді КПСС заявив таке: «Ми советські комуністи оборону пролетарського інтернаціоналізму уважаємо за спліт обов'язок». Насправді за тим «пролетарським інтернаціоналізмом» прихована ганебна русифікація і колонізація поневолених націй. В конституції СССР підхреслено, що СССР — «держава робітників, селян і

«союз соціалістичних республік». Як згідно з назвою цього твориця це, мовляв, республік, а є тільки російська «держава», себто — імперія і її колонії.

Російський пролетарський «інтернаціоналізм», комунізм, марксизм у принципі заперечують і відкидають природний феномен людства — нації. Винищують їх найбільш варварськими засобами (етноцидом, геноцидом, лінгвіцидом і т. д.), згідно з їх класократичною антинаціональною і антигуманією доктриною, що переплітається з російським неоколоніалізмом і неоімперіалізмом, замаскованими «пролетарським інтернаціоналізмом».

Але нації — природний феномен, Божий твір, вічний і незнищемий. Натомість т. зв. советський народ — штучна насильницька конструкція, твір російського народу, як спроба вимішування різних націй, щоб перетворити їх на «советський народ», себто зруїфікувати і переплавити в одному «общерусскому» котильку. Невипадково навіть у конституції сателітної НДР усунено окреслення, що це держава німецького народу. І тут тенденція ясна — готовання і своїх сателітів до «злиття націй» в один «советський народ».

Відвертий зудар концепції російської імперії з концепцією вільного існування і розвитку націй на цілому просторі, опанованому комунізмом (включно з Югославією, що поневолює хорватів, словінців, македонців), наочний доказ кризи комунізму за залізною заслоною. Відношення сил поневолених народів до панівного російського народу — 2 : 1, якщо взяти до уваги її європейські сателітні держави, отже — корисне поневоленням націям. Що більше ненаситним стає російський імперіалізм комуністичного варіанту, то більше витворює конфліктових ситуацій. Що більше народів у його ярмі, то збільшується загроза для російської імперії від національно-визвольних революцій поневолених нею народів.

Російська комуністична імперія душиться у власних суперечностях, яких вже не може приховати своїми обманими «інтернаціональними» ідеями. Заперечувати сьогодні існування націй в т. зв. СССР, їхні права на суверенні держави, а одночасно захищати права, напр., Анголи на її державну суверенність — це означає давати політичників навіть середньошкільнікам Грузії, Туркестану або Литви твердженням, що їхні нації «зникають» і перетворюються у «советський народ». Уганда Аміна має право на повну суверенність, а Україна, Білорусія, Грузія та інші нації в т. зв. СССР не тільки позбавлені цього права, а ще й засуджені на знищення. Ім силово і терором накидается новий російський «феномен» — «злиття в один советський народ». Яке безглуздє твориво! «Совет» означає — рада і від цього слова мав би витворитися якийсь дивовижний «советський народ», як наслідок «інтернаціональної» політики російських большевиків.

На 25 з'їзді КПСС Брежнєв заявив таке: «Зречення з пролетарського інтернаціоналізму означало б, що компартіям і всьому робітничому

рухові відібрано могутню й випробувану зброю з рук». Він нібіто не знає, що крім «робітничого руху» існують національно-визволальні рухи, що крім робітничої верстви існує нація як цілість, яка складається з різних суспільних верств і прошарків, а робітництво є тільки її частиною. Адже згідно з твердженням авторів захаллянних творів в Україні, більше як половина людства йде сьогодні під пропором націоналізму.

Національне визволення поневолених в ССР і в сателітних країнах народів — це альтернатива до експансії комуністичного неоколоніалізму й імперіалізму російської імперії, яка намагається загарбати цілий світ. Поневолені в т. зв. ССР народи повністю свідомі того, що комуністичний чи пролетарський інтернаціоналізм, советський проти-природний патріотизм неіснуючого «советського» народу в остаточних наслідках ведуть світ до повної варваризації життя і його системи.

Без традиції нема і культури

Всі нації мають свою основу в національних та релігійних багатовікових традиціях і без національних культур не було б світової культури. Без національних геніїв не було б і геніїв світових. Шекспір, Шевченко, Гете, Конфуцій та інші стали світовими геніями тому, що були геніями національними. Національні культури ніколи не творилися і не творяться штучно, насильством і терором, вони виростають із надр націй завдяки творчим силам народу і формуються на протязі століть або й тисячоліть. Денаціоналізація, чи советизація в т. зв. ССР, фактично є инищеннем культурних надбань народів, обезкультуренням і варваризацією життя, вихолощеної з національного героїзму і самопосвята на службі ріднemu народові. Культурних революцій, які знишили б «старе» і творили б «нове» — не було й нема, натомість були і є національно-політичні революції, як протиімперіалістичні, протискупантські, що уможливлюють повний розвиток культури поневоленого народу, згідно з його тисячолітньою духовістю, джерелом бессмерття нації. Культурно-політичні революції створюють тільки передумови для вільного розвитку національної культури на ґрунті традицій минулого. Поворот до національних традицій, до первісного християнства чи інших релігійних джерел — оце і є національні революції гасла в епосі боротьби з варварським комуністичним чи пролетарським інтернаціоналізмом. Так, напр., т. зв. культурна революція маєстів «є нічим іншим, як тільки инищением первінів п'ятитисячолітньої китайської культури та насаджуванням в китайську духовість імпортованих ленінсько-російських і марксистських елементів. ,

В кожного народу є основа його культури, в одних народів — християнська, в інших — ісламська, в ще інших — конфуціянська, буддистська або шиїтська. І даремні намагання комуністів заступити ті основи маркс-ленінсько-сталінськими принципами, як нібито «універсальними». Насильницька доктринізація такими противриродними, протинаціональними і противрелігійними елементами може витворити

тільки духову порожнечу, безбатченківство людини на подобу тварини без роду, але не може дати принципів культури й природному розвиткові світу. Людина, як і кожне людське покоління, духовно вдосконалюється тоді, коли є частиною своєї нації і черпає свою духовість із столітніх чи й тисячолітніх традицій минулого, розвиває їх і збагачує сучасними здобутками. Марксизм, навпаки, відриває людину від власного національного кореня. Ленінізм, у вигляді російського комунізму, намагається виповнити позбавлену традиційного національного змісту неросійську людину і націю російською, чужою її духовості, доктриною. Уже навіть таке намагання Москви витворює духову кризу і стає смертельною загрозою для існування поневолених в ССРР-націй.

Істотною різницею між російським комуністичним імперіалізмом і колишнім імперіалізмом інших великорідгав (Великобританії, Франції, Еспанії) є те, що це не тільки мілітарний, стратегічний і економічний а й соціальний імперіалізм — він насильством-терором намагається накинути кожному поневоленому народові й кожній поневоленій людині свою ууву і свій спосіб життя, почавши від онтології аж до метафізики і філософії, від безбожництва аж до колективізації і соцреалізму в культурі. Дві тисячі років християнства, як і інші релігії, перевиховує людство на своїх моральних принципах, що відповідають людській природі та призначенню людини на землі, а всі намагання комунізму й матеріалізму змінити природу людини своєю диявольською ідеологією і системою життя зовсім даремні. Тому вже в самій основі комунізму-большевизму є джерело його безумовної кризи та ранішого чи пізнішого упадку.

В основі комунізму-большевизму завжди були і є насильство, брутальний терор і обман, іншими словами — чекіст і наган його творці. Він ніколи не осягав перемоги в боротьбі за владу своїми власними ідеями, а тільки краденими від національно-визвольних рухів. Ленін, щоб захопити владу в свої руки, проповідував передання поміщицької землі на власність селянам, фабрик — на власність робітникам, а націям обіцяв повне право на самовизначення, аж до відділення від Росії. Ні один із згаданих кличів не був і не є комуністичним. Комуністичними є колективізація (колхоз), позбавлення селян приватної власності, пролетаризація ремісників і робітників, опанування фабрик і заводів партійно-державною бюрократією, національне й соціальне поневолення народів і людей, колонізація і русифікація та жорстока розправа з усіма, хто бореться за національне і соціальне визволення, за здійснення права мати свою суверенітетну національну державу.

Монопартійно-державний капіталізм, диктатура партії, себто кліки-політбюро, імперіалізм і колоніалізм панівного народу — це реальна й незмінна комуністична система, іншої не було й ніколи не буде. Пара-доксально-наївними є будь-які сподівання на «еволюцію» комунізму чи інакше — на «комунізм гуманний, із людським обличчям». Все, що протиправдане, а таким є комунізм, гуманним ніч не було й не буде, може

втриматися якийсь час тільки насильством. Сама концепція диктатури пролетаріату, що фактично є диктатурою кліки монополістів, головно ЦК і Політбюро компартії, на чолі з ватажком-диктатором т. зв. генсекретарем, у своїй істоті антигуманна і може втримуватися тільки терором. Тим більше не може бути гуманним комунізм як неімперіалістична російська ідея, що служить засобом для експансії брутального колоніалізму. «Демократичних» імперій не було, нема і не буде, парламентарна демократія існувала тільки в метрополії, себто на землях панівної нації, натомість у колоніальних чи поневолених наєу країнах завжди панували мілітарна окупація або окупаційний терористичний режим.

Без прав нації нема прав людини

Забезпечення прав людини поневоленої нації не можна осiąгнути в колоніальній імперії; першою передумовою здійснення прав людини завжди було, є і буде насамперед здійснення прав нації бути незалежною, суперсною народоправною державою.

Ще більшим абсурдом є сподіватися, що в тоталітарній комуністичній російській імперії права людини поневоленої нації можуть бути здійснені шляхом якоїсь «еволюції» чи «демократизації». Про «демократизацію» чи «людське обличчя» комунізму годі й говорити, тим більше в російській імперії. Комунізм — це неоколоніалізм і неімперіалізм, отже загарбництво і терор. Єдиною передумовою здійснення прав людини є розвал російської імперії на національні суперені держави, які стають запорукою і забезпеченням прав людини.

В основі російської комуністичної імперії — обман і насильство, саме їм вона завдає своє дотеперішнє існування. Але одночасно вони головні елементи кризи і банкрутства комунізму. Так зв. комуністичний інтернаціоналізм це — а) діялектичний матеріалізм, б) історичний матеріалізм, в) класократія із формулою диктатури безнаціонального пролетаріату, г) воююче безбожництво, г) антинаціоналізм і антипатріотизм, д) інтернаціональна світова протиprirodna спілка пролетарів, е) нова форма російського імперіалізму та прикриття інших імперіалізмів (в Європі — тітоїзму, в Азії — маоїзму, в Америці кастроїзму і т. д.).

Із суперечностей т. зв. комуністичного інтернаціоналізму, яким маскують тепер російський імперіалізм і колоніалізм, випливає його реакційність, чужа і ворожа життєвим процесам у країнах за залізною заслоновою, де поневолені нації боряться за свої національні суверенні держави.

Принципи відродження поневолених народів

В країнах за залізною заслоновою, поневолених російським комунізмом-імперіалізмом, відбуваються процеси національно-духовного від-

родження. Охоплюють їхні всі ділянки життя — ідейно-світоглядову, національно-політичну, соціально-політичну, релігійно-філософську, економічно-програмову, державно-устроєву, культурну й наукову, шукуючи свого коріння у віковічних національних і релігійних традиціях своєї нації. Між ідейно-програмовими принципами визвольних процесів в Україні, Грузії, Білорусі, Литві, Естонії, Латвії, Туркестані, Хорватії, Словаччині, Угорщині, Болгарії, Румунії, Східній Німеччині та інших країнах російсько-большевицької сфери на перше місце висуваються такі постулати:

- a) Примат духовного першня у філософії та суспільному житті;
- b) Примат нації яка в історії і в сучасності (згадати хоч би велику кількість народів, що здобули свою самостійність у минулих десятиріччях) є нарижним каменем у відносинах між державами світу, а національне питання, в пов'язанні із соціальним, стало світово-історичним;
- b) ідеал власної держави, незалежної і повністю суверенної;
- c) соціальна справедливість для всіх верств і прошарків нації;
- d) тільки націоналізм — основа відродження і справедливого упорядкування світу, а не псевдоінтернаціоналізм, комунізм або анархізм;
- d) гідність людини, як Богоподібної істоти;
- e) віра в Бога і важливість релігійного життя;
- f) традиції і рідна історичність, героїчний національний туманізм;
- ж) культ чести і лицарства, свобода думки, слова і досліду;
- з) примат спільнотного над егоїстичним, героїчна концепція життя;
- и) альтернатива відродження світу — націоналізм, як антипод до комунізму і капіталізму.

Націоналізм, як духовий і суспільно-політичний рух, що змагається за всеобщий розвиток своєї нації, передумовою чого є власна держава і рідна влада, — розвивається у гармонії із розвитком світу. Він — найвизначніше явище сучасності, тому без нього нема поступу і нема нації.

Визвольний націоналізм — єдине непоборне протиставлення до пролетарського інтернаціоналізму. Це розумів і Ленін, розуміють також інші комуністичні ватажки. На 25 з'їзді КПСС Л. Брежнєв перестерігав своїх лійтенантів перед «відокремленими вилвами націоналізму, розщіпкою історичних подій без класової свідомості, перед льокальною вузькоглядністю, нахилом до патріархальних форм життя...». Був це виразний натяк на смертельну небезпеку для російської комуністичної імперії, яка загрожує їй від розвитку і скріплення націоналізму в Україні, Грузії, Туркестані, Литві та в інших країнах, поневолених Москвою.

Ленін, бувши свідомим, що між доктриною пролетарського інтернаціоналізму і природним націоналізмом існують нездолані суперечності, тактично відмежовував націоналізм поневолених націй від націоналізму націй панівних. Визвольний націоналізм він нібитоуважав

за позитивне явище, а націоналізм панівних націй — за явище імперіалістичне. Але саме цей тип націоналізму він поєднав із доктриною пролетарського інтернаціоналізму і з цього гібридизму повністю відродилися російський шовінізм, імперіалізм і колоніалізм.

Духове відродження поневолених націй, що ґрунтуються на їх історичних традиціях, мусить привести до остаточної розправи з т.зв. пролетарським інтернаціоналізмом, себто із сучасним російським неоімперіалізмом, шовінізмом, неоколоніалізмом тоталітаризмом, фашизмом-нацизмом, як антиподами визвольного націоналізму з його справедливою соціально-політичною системою побудови світу на національних принципах.

Комуністичний гермафродитик-гібридизм

В історичному розвитку і в ретроспективі бачимо, як на території російської комуністичної імперії і такої ж Югославії оновлений традиціоналізм визвольний націоналізм поневолених народів зударився з комуністичним неоколоніалізмом і неоімперіалізмом на всіх ділянках життя. Такі противиродні насильницькі творива, як «советський», «югославський», «чехословацький» народи або «советська людина» — тріскають, мов миляна банька на вітрі.

Ленінів пролетарський інтернаціоналізм повністю перетворився у русифікацію, з відновленням культів царизму, і проявляється тепер у накидуванні (силою і терором) поневоленим народам російського реакційного традиціоналізму із прославлюванням московських царівтиранив, загарбників і грабіжників, та феодальних маршалів типу Суворових чи Брусілових.

Подібне сталося і з т.зв. націонал-комунізмом, що опинився у безвихідній кризі, бо це гермафродитський «феномен». Такої ідеологічної, світоглядової, філософської і соціально-політичної системи ніколи не було, нема і не буде. Це гібрид комунізму, який своєю суттю явище імперіалістичне або т.зв. інтернаціональне, а ніколи в жодному випадку, не національне. Так зв. націонал-комунізм — ефемерна спроба компромісу між антиподами до комунізму національними тенденціями в деяких ділянках життя і самою доктриною комунізму, яка спирається і спирається в поневоленіх в СССР країнах на московських багнетах та на збройній інтервенції в країнах російської сфери панування (приклади, здушення повстання в Берліні 1953 р., в Угорщині — 1956 р., в ЧССР — 1968 р.). З упадком центру російського комунізму та з розвалом російсько-большевицької імперії — безповоротно провалиться і тітоїзм, і маоїзм, і всякий інший т.зв. націонал-комунізм.

Тому у вирішальну для комунізму хвилину, всякі тітоїзми, маоїзми чи інші т.зв. націонал-комунізми мусять стати из боці рятівників російської комуністичної імперії, і взагалі комунізму щоб рятувати й себе від загибелі, бо вони знають, що без московського центру, з яким

вони, може, і не в усьому погоджуються, іхне існування неможливе. Кожний гібрид а таким є націонал-комунізм, позбавлений кореня, з якого він виріс, мусить загинути.

Активний вплив національного і світоглядово-політичного відродження

Зудар російсько-комуністичної системи життя з органічною, питомою кожній нашій системою — це затяжний, безперервний змаг двох протиставлених світів, між якими компроміс неможливий. Цей зудар поглиблюється і розгортається на всіх ділянках життя поневолених народів. Саме він привів до всенародного повстання в Україні в 1942-1953 роках, що його зорганізували ОУН і УПА, до масових штрайків і повстань (1953-1959 рр.) у концтаборах українських, туркестанських, літвівських, кавказьких та інших політ'язнів, що були ідеально-політичною маніфестацією змагання поневолених народів за свою незалежність, за власну соціальну й державно-політичну систему, за власні культурні традиції і за права людини. А далі: повстання в Новочеркаську (1962 р.), у Воркуті (1959 р.), бурхливі заворушення в Дніпропетровському і Дніпропетровському (1972 р.), студентські демонстрації в Києві, Львові, Одесі, в Ковні, Ерівані і Тифлісі робітничі демонстрації в Донбасі й Нальчику (1960-1970 рр.) — яскраво віддзеркалюють непримиренні зудари двох протиставлених сил: національних із комуністичними.

Подібний розвиток національно-політичного відродження відбувався і в сателітних країнах. Згадати хоч би повстання у Берліні, Угорщині, Польщі й Чехо-Словаччині, які також є наочним доказом національно-політичної боротьби в російсько-большевицькій сфері панування.

Характеристичне те, що українські політичні в'язні-повстанці в концтаборах Воркути хотіли перетворити концтабірне революційне вогнище на широке збройне повстання поневолених народів в ССРР, домагалися від Заходу постачання зброї і парашутної допомоги, щоб розвалити російську імперію і знищити її комуністичну систему. Дуже важливим для характеристики ситуації в російсько-большевицькій імперії є факт, що в розроках у Теміртау, Новочеркаську і Кінгірі московські большевики боялися вживати для їх здушування регулярних військових відділів, щоб вони не перейшли на бік повстанців, тому прислали для кривавої розправи з повстанцями спеціальні відділи КГБ-МВД. Під час здушування повстання угорців у 1956 році вони відтягнули ті свої військові відділи, які там перебували, і прислали інші, більше певні, ще ідеально не спланировані повстанцями. Інвазію московських військ на Чехо-Словаччину в 1968 році вони мусіли виправдати «конечністю», бо — мовляв — виникла загроза нападу Західної Німеччини на «соціалістичні країни».

Отже російські комуністичні імперіялісти фактично спираються на свій апарат терору і насильства — на КГБ і партійних кашиків, на то-

містъ армії не довірюють, бо в іх рядах половина членів поневолених націй. Обов'язкова служба синів поневолених в СССР народів у червоної армії, що постійно поповнюється новими силами з їхнього лона, не дас московським більшевикам гарантії, що ця армія завжди буде знаряддям їхньої загарбницької, імперіалістичної, політики, буде низівною силою у здушуванні визвольних змагань поневолених народів. Генералітет цієї армії, що складається переважно з москалів та їх вислужників, належить до панівної імперської знаті, але звичайні П старшини, підстаршини і бійці — це сини поневолених народів, отже дуже небезпечний, двосічний мілітарний фактор самодержавії російсько-більшевицької імперії. Адже залишився чималий досвід із другої світової війни, коли тисячі червоноармійців добровільно здавалися у полон, бо не хотіли воювати за катів своїх народів. Тільки божевільна політика Гітлера допомогла російським ватажкам зберегти свою армію від повного розкладу і привернути її босздатність.

Кожна зброя в руках людей, вона служить окупантам-тиранам настільки, наскільки вояки, що мають її у своїх руках, служать йому. Але вони можуть кожної хвилини, зокрема в найбліжні критичну для окупанта, повернути її проти своїх національних гнобителів. Тоді й найmodерніше озброєння не вратує позицій гнобителів, бо воно буде спрямоване саме проти них. Отже бій за душу вояка — найсуттєвіший, що мусять брати до уваги визвольні рухи поневолених народів і західні держави у своїй т. зв. психологічній війні за майбутнє світу. Ахіллева п'ята російсько-більшевицької імперії вже відома всім — це понад половина бійців її армії неросійської національності, а коли взяти до уваги і склад армії сателітних країн, то маємо відношення сил 2 : 1 у користь поневолених націй. Цей факт ще більше підкреслює необхідність і важливість психологічної війни західних великорідзин від російсько-більшевицьким бльоком.

Російський комунізм, силою вщеплений також сателітним та іншим опануванням ним країнам, це явний неоімперіалізм, неоколоніалізм, тоталітаризм, монопартократія, наскрізь протиприродна колективістична система, яка заперечує людську індивідуальність і культывує людину-гвіштику. Як матеріалістична система, він (комунізм) став антиподом до всіх національно-визвольних, протиімперіалістичних, протиколективістичних, противатеріалістичних ідеалістичних національних і людських сил, що прямують до побудови світу на національних засадах, із таким соціальним ладом, який питомий духовості кожній нації зокрема.

Духове відродження молодої генерації поневолених за залізною зачлененою народів, особливо виявлене в 60-их і 70-их роках, стало смертельною небезпекою для комунізму й російського імперіалізму. В ньому вже виразно видно поганрення до національного традиціоналізму, історизму, ідеалізму, філософсько-релігійних первин існування людини, її гідності і призначения на землі, до основ організації і роз-

витку всіх народів на національному принципі із справедливим соціальним ладом.

«Самвидавні» (захалювні) матеріали різних національних груп у т. зв. ССР (очевидно, правдиві, а не монтовані й підсувані кагебістами або російськими «дисидентами»-«единорідними») виразно вказують на відродження національного і релігійно-катахомбного життя. Протести письменників, поетів, мистців і студентів проти русифікації, активізація молодого покоління на різних ділянках життя, страйки і демонстрації робітників, саботажі у колгоспах, фабриках і на заводах, масова «крадіжка» загарбаного окупантами народного майна — це показники активного опору колонізаторській політиці окупантів. Поневолені народи вже повністю зрозуміли, що колгоспи і радгоспи, фабрики і заводи стали засобом мілітаризації сил «старшого брата» для ще більшого гибеління і висикування поневолених націй та для завоювання інших, ще вільних народів. А комуністична система праці — інструмент для знищування національної ідентичності і людської індивідуальності неросійських народів.

Загрожені й затривожені активним опором поневолених народів (зокрема українського) іх русифікаційній, народовбивчій і людиноубивчій політиці, московські большевики і їх вислужники відповіли ще жорстокішим терором — масовим арештуванням діячів національної культури студентів, робітників і селян, переслідуванням їх родин і навіть депортациями в концтабори або на заслання «небезпечних елементів».

Але всі ті московські варварські засоби і методи в поборюванні національного відродження поневолених націй — сьогодні вже також двосічний меч. У відповідь на московсько-большевицький терор зростає единання визвольних сил поневолених в ССР націй і їх боротьба поширюється в цілій тюрмі народів, а це вже наочні симптоми повного банкрутства комунізму, його ідей і системи, як і взагалі московського імперіалізму.

Економічне банкрутство комунізму

Комунізм як економічна система із запереченням принципу приватної власності і з культивуванням державного капіталізму втічується тільки завдяки насильству й терору. Людина справді вільна тільки тоді, коли має забезпечений вільний економічний розвиток також приватного сектора.

Окремим народам, що проти їхньої волі опинилися у російській імперії, притаманний принцип приватної власності, який для російського народу не має жодного особливого значення.

Наслідком російського колективізму є і те, що Україна, найбагатша країна Європи, що колись була II «житницею», тепер голодує. І так, напр., замість запланованих на 1975 рік 215,7 міл. тонн зерна, сколективізована російська імперія зібрала тільки 140 міл. тонн, себто біля 35% менше, як було передбачено. Очевидно, що навіть такі «показники» ЦСУ — це маніпуляційні цифри, далекі від правдивих.

Хоч за дев'ятої п'ятирічки капіталовкладення в сільське господарство т. зв. ССР збільшилося майже на 75% у порівнянні з восьмою п'ятирічкою, середній збір зерна збільшився тільки на 10-13%. Виявляється, що за соціалістичної системи навіть земля «не хоче родити» і її видайність, у порівнянні з капіталовкладенням, незвичайно мала. З усіх індустріальних країн найнижча продуктивність праці саме в імперії «зрілого соціалізму».

Так зв. колективна відповідальність — найжорстокіше явище, яке знеособлює людину і перетворює її на гвинтика в колективній машині.

На 25 з'їзді КПСС Брежнєв нарікав, що «трубі мільярди рублів» випадають із продукційного процесу через органічні дефекти у системі. Російський намісник в Україні, Щербицький, признає, що за минуле п'ятиріччя загальний обсяг капіталовкладень з України становив 500 мільярдів рублів, отже їх забрала Москва переважно на озброєння своєї імперії. Десятки мільйонів тонн української сталі пішли на російські танки, ракети, «далекоокеанські кораблі», підводні човни та інше озброєння, яким Москва все більше загрожує вільному світові.

В той же час у «передовій країні соціалізму» тростає інтелігентський лісопінноролетаріат, бо дика економіка «держплінів» не спроможна знайти йому відповідної праці. За мільярди рублів (золотом) дозвелася докупляти у «збанкрутіваних» (за висловом Брежнєва) капіталістів зерно для виживлення населення імперії. Національну економіку України Москва перетворила на базу сировини. У десятій п'ятирічці вона запланувала щорічно видобути з України 235 мільяр. кг струму, 228 міл. тонн вугілля, 54,6 міл. тонн чавуну, 61 міл. тонн сталі, 61 міл. тонн готового прокату, 6,9 міл. тонн сталевих труб та 50 міл. тонн зерна. В тій же (десятій) п'ятирічці заплановано підвищити видайність важкої промисловості в Україні на 25-29%, хліборобської — на 14-17%. Але навіть не згадується про підвищення продукції легкої промисловості та предметів масового вживання. Отже, заповідається дійсний «рай», в якому люди повинні ходити голі й босі...

Московський намісник в Україні, Щербицький, на цьому ж 25-му з'їзді аж тричі атакував українських «буржуазних націоналістів» та «сіоністські закордонні центри» за їх намагання «розпалювати холодну війну», всупереч постановам «Вершинної» конференції у Гельсінках.

Агілесова п'ята російської імперії

Навіть цих кілька прикладів вистачає, щоб показати, як Москва експлуатує Україну (а також інші поневолені нею народи), яке особливе значення вона (Україна) має для зміцнювання мілітарної сили російської імперії.

Тому нічого дивного, що визвольно-революційна боротьба України

не тільки поглиблює кризову ситуацію російського царства, а й загрожує їйму смертельним ударом. Допомога революційно-визвольній боротьбі української нації у свою чергу, посилює визвольні процеси всіх поневолених в т. зв. СССР народів, що є передумовою повного банкрутства комунізму й російського імперіалізму. Головна роль в тій боротьбі припадає Україні саме завдяки її революційному потенціалові та 50-мільйоновому населенню, свідомому своєї національно-політичної меті.

Таким чином Україна з іншими поневоленими в СССР націями становить революційну проблему світу. З відновленням її суверенної держави прийде й упадок російської імперії та її комуністичної системи, а разом із тим докорінно зміниться й політична карта Європи, Азії і Африки. Тоді реальною стає можливість усамостійнення Кавказу, Туркестану, Білорусі, Прибалтицьких і інших народів та всіх сателітних країн Європи.

Отже, можна без жодного сумніву підкреслити, що Україна та інші поневолені народи в імперському комплексі — Ахіллесова п'ята російської імперії і її комуністичної системи.

Криза провідної московсько-большевицької верстви

Комуністична провідна верства сучасної російської імперії морально розкладена, здегенерована й безприкладно продажна. Вона не витворила жодного «безкласового суспільства», навпаки — сама перетворилася на нову класу визискувачів. Прірва між нею і широкими суспільними колами — бездонна. Російський комунізм на практиці виявив себе як найжорстокіша система визиску, якої не було навіть за капіталізму в час його класично-ліберального періоду.

Комунізм як протиприродне явище з постійними хронічними кризами, втримується тільки завдяки масовому геноцидові й етноцидові. Такої дегенерації людської природи, такого варварства і звиродійнія цивілізоване людство ще не переживало у своїй історії. Навіть націонал-соціалізм був тільки учнем російського комунізму. Жахливі концтабори смерти, масове винищування цілих народів (напр., північних кавказців), зокрема українських селян (у тому жінох і дітей), щоб зломати їхній спротив колективізації, будування каналів (напр., Біломорського) в'язнями-каторжниками, хемічна і бактеріологічна винищувальна війна проти УПА (1944-1945 рр.), оскотинення тюремних і концтаборних наглядачів — це тільки деякі з показників ідеологічної і моральної кризи комунізму і його провідної верстви.

Тотальна безідейність, звіряче прагнення панувати над іншими, гангстерське ставлення до людських істот, оскотинення людини, перевтвorenня її на тварину без будь-яких божествених і гуманітних духових первин — це наочне банкрутство людського роду в концепції комунізму. Відкинувшись в принципі (у варіанті діалектичного матеріа-

лізму) всікне трансцендентне життя, всяке вічне й духове життя людини, і визнавши (у варіанті історичного матеріалізму) за рушійну силу історичного процесу тільки матеріальні, економічні й класократичні чинники, — виплодом комунізму стала оскотинена людина із її звірячим інстинктом. Етика без трансцендентного підґрунтя дегенерується в абсолютному егоїзмі й самопожиранні. Дехристиянізація життя за нацизму довела до газових винищувальних камер, за російського большевизму довела до масових винищувальних концтаборів і тюрем, і тільки за одне півстоліття знищено біля 70 міл. людей.

Будь-які надії на «гуманний комунізм» або на «комунізм із людським обличчям» — це те саме, що надії на «туманне гангстерство» чи на «туманних гангстерів». Між християнською чи й будь-якою іншою релігією і комунізмом нема жодних, хоч би найменших спільніх первінів, які могли б бути за основу для їх наближення або «мирного співжиття». Справжня релігія мучеників і героїв, абсолютно безкомпромісова супроти комунізму в його варіанті діялектичного матеріалізму, руйнє самі його основи.

Навіть самий факт, що комунізм скідно захищає національно-визвольні війни поза сферою свого панування і проти своєї волі примушений підтверджувати не класократичну, а італіократичну систему, показує, в якій кризі він опинився, коли чужі, ворожі йому ідеї притягують собі. Адже для комунізму, згідно з його матеріалістичною ідеологією, нація — «буржуазний витвір»...

Побіч російської комуністичної «смуті», що поглиблюється на наших очах, провідна верства поневолених у т.зв. СССР націй, з її революційними кадрами, творить уже альтернативу влади кожного народу на своїй землі. Борці поневолених народів — це не «дисиденти», які хотіть виправити комуністичну систему і рятувати імперію або революціонери, що боряться за визволення своєї нації та за знищенння національної системи шляхом розвалу найганебнішої тюрми народів. Проте навіть російські так звані дисиденти є ознакою кризи російського комунізму.

У безодні гласних суперечностей

Національно-визвольні війни по цей бік залізної заслони підтверджують закономірність таких же війн і в комуністичній сфері планування. Російські імперіалісти-большевики начатають гальмувати визвольні процеси у своїй імперії обманнimi теоріями та ідеями «пролетарського інтернаціоналізму»; намагаються підвіртати увагу від їх внутрішньої ситуації свою загарбницькою експансівисткою у вільному світі та постійно залякають жителів своєї рабської імперії «агресією» західних «імперіалістів», не зважаючи на те, що імперіалістичні потуги у вільному світі вже перестали існувати.

Свою агресивністю російські імперіалісти-комуністи опановують усе

мобілізують свою правдиву загаронницьку мету і самі мобілізують проти себе волелюбні сили й народи вільного світу. Таким чином ідеологічна база комунізму все більше корчиться, бо виникається, що комунізм — це тільки знаряддя російського імперіалізму, а за нього (крім російських імперіалістів та їх вислужників) не буде воювати жодна робітнича верства.

Розвіюється і обман, начебто в Кремлі зосереджена влада «інтернаціонального пролетаріату», бо факти виразно вказують на те, що тут зібралися кліка агресорів, яка створила свій, російський, імперіалістичний центр. Шеф дійсності російські імперіалісти неспроможні замаскувати навіть тим, що в цьому центрі, крім них, можуть бути ще й вислужники різного національного походження, напр., лотиші, фінляндці, вірмени, грузини, жиди чи українці. Іхне національне походження не має жодного суттєвого значення, бо суттєвим є те, кому вони служать. Таких випадків в історії народів було і є багато. Якщо можна зробити таке порівняння (своєю суттю воно дуже далеке від порівняння з «інородцями»-вислужниками російських імперіалістів), то, напр., великий адмірал Мовітбатен (по-німецьки — Баттенберг) був одним із найбільших англійських полководців, а генерал Ренненкампф (німецького роду) очолював російські війська під Тannenбергом у бою проти маршала Гіденбурга.

А ось кілька прикладів з історії вислужництва російському імперіалізму. Жид Троцький, що допомагав москалеві Муравйову окупувати Україну, не служив жидівській справі, а тільки російській імперії. Лотиш Пельше чи фінляндець Куусінен (члени Політбюро компартії) не служили своїм націям, а тільки російському імперіалізму. Чи справді в інтересі «світового пролетаріату» було загарбання і поневолення багатьох волелюбних народів, у тому і їх робітничих верств? Чи мало ще доказів, що т.зв. пролетарський інтернаціоналізм, із його центром у Кремлі, це тільки знаряддя в руках російських імперіалістів? Чи в інтересі «світового пролетаріату» є русифікація поневолених народів, відродження і прославлювання культу російських царів та феодальних полководців, які огнем і мечем завойовували інші народи й кричаво здушували їхню визвольну боротьбу? Або — депортувати українців, білорусів, лотишів, литовців, грузинів та інших «інородців», переважно селян, робітників та інтелігенцію, у тюрми і концтабори, де їх чекає смерть від виснаження тортурами і катожною працею?

Таких яскравих суперечностей у сфері панування «пролетарського інтернаціоналізму», що ним маскується російський імперіалізм, аж надто багато, щоб не бачити кризи російського комунізму і його банкрутства за залишеною заслоновою, а також, ступнево, і в цілому світі.

Гельсінський договір — це фактично один із заходів російських імперіалістів рятувати свою імперію від неодмінного упадку. Він підтвердив «стан ІІ посідання», що більше уможливив російським ватаж-

кам розпалювати і підтримувати громадські й «клісові» війни в країнах вільного світу, інспірювати «визвольні війни», а одночасно жорстоко здушувати національно-визвольні змагання поневолених націй у їхній імперії.

Оборонна стратегія західних великороджав мусить і взагалі вільного світу, зазнала ще однієї поразки в намаганні «мирно співажити» із російськими тиранами. Висновок тільки один — західний вільний світ мусить пов'язати свою оборонну стратегію із визвольною боротьбою народів, поневолених в ССР та в його сателітних країнах. Тому необхідна ідеологічна, психологічна, а то й повстансько-визвольна війна з російськими агресорами-імперіалістами, тиранами волелюбних народів і людей. «Мирне співажиття» з ними — однозначне з рятуванням збанкрутованої російсько-комуністичної імперії і її системи, а разом із тим і з інтернаціонального комунізму.

Конкретно, політика західних великороджав мусить зосереджуватися на здійсненні хоч би резолюції ОН з 1960 р. про «налання незалежності всім (колоніальним) націям і територіям» (зокрема тим, що поневолені в т. зв. ССР та в його сфері панування), на здійсненні Хартії ОН про право всіх націй на свою державну незалежність та на законі Конгресу США з 1959 року про підтримку визвольної боротьби всіх народів, поневолених російськими імперіалістами-колоніялістами. Грунтуючись на природному й Божому праві кожної нації бути незалежною, необхідно розгорнати національно-визвольну політичну й психологічну війну, підтримувати її всіма засобами, бо єдиною запорукою тривалого миру і безлекі світу є визволення поневолених народів шляхом розвалу російської імперії і знищенню її терористичної комуністичної системи. Щойно тоді у світі запанує справедливий лад і правдивий мир.

(Скорочена довідка на XI-ї Конференції Світової Антикомуністичної Ліги, що відбулася в дніх 26-го квітня—2-го травня 1976 р. в Сеулі, Корея)